

Чого свої очі, чого свої милі
Вмиваєш гіркими слізьми?
Хіба ти не знаєш, що люди, як хвилі,
Байдужі, холодні, німі!

Кепкують над краєм твоїм сиротливим,
Ти крушишся серцем сама...
Хіба ж ти не знаєш, що в світі кривдивім
Ні ради, ні правди нема!

Якщо мене вірно, зозуле, кохаєш,
То ти на людей не вважай;
Хіба ж ти не бачиш, хіба ж ти не знаєш,
Що ти моє щастя, мій рай!
